

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ

ΑΡΙΣΤΟΜ. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΥ

ΔΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΣ ΠΥΡΠΟΛΗΤΗΣ

Κάθεται στ' ἀκρογιαλί και βυθίζεται
 τὸν πόντο νὰ θωροῖ. Τί συλλογίζεται;
 Πόσ' ἀπ' αὐτὰ τὰ κύματα
 ποὺ στὸ Αἶγαῖο τρέχουν
 και πάλι ἐδὼ ξαναγυροῦν
 και τὸ νησί του βρέχουν,
 πόσα τὸν ἔχουνε γνωρίσει,
 πόσα τὸν ἔχουν νανουρίσει
 στη γαλανή των τὴν ἀγκάλη!
 Και πόσα στήν ἀνεμοζάλη
 τοῦ νότου τὸ οὐρλιασμα τὸ θλιβερό,
 τὸν ἔβλεπαν μέσα στὸ μανιώδη των χορό,
 ἀτάραχο τὸ διάκι νὰ κρατᾶ
 τοῦ ἀλαφροῦ γοργοῦ του σκάφους
 και σὰν θαλασσοπούλι νὰ πετᾶ
 ἀπάνω ἀπ' τοῦ βυθοῦ τοὺς ἀνοιγμένους τάφους!
 Πόσ' ἀπ' αὐτὰ τὰ κύματα
 ἔξαφνα φωτιστήκανε στη σκοτεινιά
 ἀπὸ τὶς ἄγριες φλόγες, ποῦ περιζάνανε
 τὴν ὑπερήφανη φεργάτα τοῦ φονιά!
 Κ' ἔβλεπαν μέσ' στη λάμψη τὸν πυρπολητή,
 σὰν ἄγγελον ἐκδικητή,
 ποὺ ἔκαμε πανηγύρι χάρου
 τὸ πανηγύρι τοῦ βαρβάρου!

Τὸν βλέπω τὸν πυρπολητὴ στὸ περιγιάλι,
 στὸ χέρι του γεμμένο τὸ κεφάλι.
 Φαιδρὰ τὰ κύματα στὰ πόδια του κυλοῦν,
 σὰν νὰ τὸν χαιρετοῦνε, σὰν νὰ τὸν καλοῦν.
 Μ' ἀγάπη τὰ κυττάζει νὰ χορεύουν,
 ν' ἀφρίζουν, νὰ χωνεύουν
 στῆς θάλασσας τὰ μάκρη
 ἐνῶ στὰ βλέφαρά του λάμπει, τρέμει δάκρυ.
 Ἐμπρὸς του ἀνάλαμπαν τὰ χρόνια του τὰ φλογερά,
 ἀγώνων καὶ θριάμβων χρόνια ἱερά,
 τῆς δόξας χρόνια, πὺν ἔνοιωσε τὸ φίλημά της
 μὲ περηφάνειας ρίγος! — Τώρα, σὰν διαβάτης
 μέσ' στὴν πατρίδα ξένος,
 λησμονημένος, παρηγκωνισμένος!
 Πικρὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη του περνᾷ.
 Τὸν κόσμο τὸν γνωρίζει . . .
 παρὰ πονα κοινὰ καὶ ταπεινὰ
 δὲν ξεστομίζει.
 Δὲν βαρυκομᾷ! Τὸν φθάνει, πὺν κυττᾷ
 ἐλεύθερο τὸ κύμα νὰ φλοισβίζει
 κ' ἐλεύθερο ἀκρογιάλι νὰ ραντίζει.
 Τὸν φθάνει, πὺν σὲ χῶμα ἐλεύθερο πατᾷ
 Τὸν φθάνει
 πὺν σὲ πατρίδα ἐλεύθερη θενὰ πεθάνη
 τὸ χρέος στὴν πατρίδα τὸ ἱερώτερο
 τῷ χει ἐκπληρώσει.
 Τῆς ἔχει δώσει
 ὅ,τι εἶχε στὴ ζωὴ πολυτιμότερο:
 τῆς νιότης τὴ φωτιά καὶ τὴν ὀρμή.—
 Σηκώθηκε καὶ στάθηκε μὲ περηφάνεια.
 Ἐκείνη τὴ στιγμή
 μέσ' ἀπ' τὰ νέφη, πὺν σκεπάζαν τὰ οὐράνια
 μιὰ ἀκτῖνα πέφτει καὶ φωτοβολεῖ
 στὸ ἀγέρωχό του μέτωπο τῆς Δόξας τὸ φίλι.